

[Bundvad.]

Den forløbne del af folketingssamlingen har vist, at det ved forhandling og samarbejde er lykkedes regeringen at føre sit arbejde igennem og få gennemført nødvendige og vigtige love også af principiel karakter. Imidlertid ligger der efter denne samling som efter alle tidligere samlinger forslag tilbage, som af forskellige grunde ikke nåede at blive færdigbehandlet. Hertil kommer nye opgaver, som vil melde sig til løsning. Den kommende folketingssamling vil ikke komme til at mangle arbejdsstof.

Jeg ved vel, at vi stadig rykker valget nærmere, og at det erfaringsmæssigt medfører en vis træghed i arbejdet. Det er, ligesom der kommer sand i kuglelejerne. Det er imidlertid min opfattelse, at befolkningen venter af os, at vi bestiller noget, at vi anstrenger os for at søge gennemført vigtige love til fælles gavn for befolkningen. Jeg vil derfor slutte med at sige, at mit parti, socialdemokratiet, vil være at finde på denne arbejds linie.

Erik Eriksen: Også jeg kan indlede med at takke den højtærede stats- og udenrigsminister for den redegørelse, han har givet, en redegørelse, som der i og for sig ikke er grund til at knytte mange kommentarer til. For det udenrigspolitiske afsnits vedkommende kan jeg sige, at jeg er i stand til helt at tage det til efterretning, og jeg skal kun gøre nogle enkelte yderligere bemærkninger i den forbindelse.

Det er vist ingen overdrivelse at sige — det fremgår også af den højtærede statsministers redegørelse og det ærede medlem hr. Bundvads tale — at den internationale politik har været stærkt præget af den bratte ændring i Sovjetunionens forhold til omverdenen. Vi har i de forløbne måneder fået bekræftet vore formodninger om, at Stalins styre var et rædselsregimente. De nye magthavere ønsker tilsyneladende at styre en anden kurs, og sidst har, som vi lige har hørt det, de nordiske statsministre fået en hjertelig modtagelse i Moskva; det samme gælder den folketingsdelegation, der nylig er vendt hjem. De russiske statsledere har med vekslende held udstrakt deres charmeoffensiv til Asien, England og Frankrig.

Jeg tror, at perspektivet bliver for snæ-

vert, hvis man alene opfatter den skete strømkentring som udtryk for en ændret taktisk indstilling, selvom der naturligvis er taktiske forhold med i billedet. Folk, der har indgående kendskab til russiske forhold, fremhæver de seneste års kraftige økonomiske fremskridt i Rusland. Gennem tvang og afsavn har russerne under Stalins styre lagt grunden til en uhyre industriproduktion, der efter sigende overgår hele den vesteuropæiske. Politistatens umyndiggørelse af det enkelte menneske har ført til omflytning af arbejdskraft og afskåret fra kritik mod en politik, som holdt befolkningens levestandard nede for at øge tempoet i den industrielle revolution. Der er tegn på, at Sovjetunionen nu er ved at komme ind i en ny fase i sin udvikling; måske eller sandsynligvis er man ved at opleve det, vi aldrig har tvivlet på, nemlig at man kan undertrykke et folk for en tid, men ikke for evigt. Nu beder jeg om ikke at blive misforstået; jeg regner ikke med, at sovjetborgeren indenfor en overskuelig fremtid vil opnå den frihed, der er så selvfølgelig for os, men det er dog sandsynligt, at nogle af de mest snærende bånd vil blive løst noget.

Hvis den opfattelse, jeg her har søgt at give udtryk for, er rigtig, står vi også overfor en omvurdering af den internationale politiks muligheder. Det forekommer da mest sandsynligt, at den kolde krig i de nærmest følgende år vil skifte karakter. Det kan hændes, at kampen om det militære verdensherredømme vil træde i baggrunden for en på sin vis lige så ubarmhjertig kamp om det økonomiske verdensherredømme. Denne vurdering vil måske falde en og anden for brystet, som gerne vil opretholde forestillingen om Rusland som et i alle henseender tilbagestående land. Jeg tror ikke alene, at en sådan opfattelse er forkert; jeg tror også, at den er farlig.

Nødvendigheden af en omvurdering af den førte politik skulle nødvendig komme bag på os i den vestlige verden. Atlanterorganisationen har hidtil set det som sin hovedopgave at arbejde med den vestlige verdens militære forsvar, og jeg vil naturligvis ikke på nogen måde underkende betydningen af dette; jeg vil endda tro, at det har haft sin meget væsentlige betydning for fredens bevarelse, men jeg vil alligevel mene, at der må ske en vis forskydning i tyngde-